

vrijwel zeker dat u inderdaad gonorroe heeft. U weet misschien dat het heel besmettelijk is en dat uw partners ook het risico lopen het te krijgen. Heeft u zelf een idee wanneer u het gekregen heeft, wanneer het begonnen is?’

‘Ja, ik weet het precies. U kent mij.’ (Maria glimlacht heimelijk). ‘Normaal ga ik niet vreemd. U kent ook mijn vrouw. Het huis is te klein als ik een uur te laat thuis ben, laat staan als ik ... maar nu hadden we met het bedrijf een weekend in zo’n conferentieoord en eh, van het een kwam het ander, zodoende.’

‘Tja, dan is de kans groot dat u het dus van die partner heeft opgelopen. U moet haar wel waarschuwen.’

Met wegwerpgebaar: ‘Volgens mij weet ze dat donders goed, ik denk, achteraf, dat het halve kantoor met haar, u weet wel. Mooi dat ik niet met haar ga praten...’

‘En uw vrouw? Als u met haar seksueel contact heeft, loopt zij ook risico.’

Harkema is een keurige man, met dito agenda; ‘Ja, elke vrijdagavond en dat mag ik niet overslaan. Ik bedoel dan wordt ze meteen argwanend. En als ze het zou weten dan echt, dan is het voorbij en dat wil ik niet.’ Aarzelt even: ‘Kunt u haar niet met een smoes of zo, dat zij denkt dat het iets anders is?’

Steeds naderbij klinkt de sirene van de politieauto. Een probeert middel om de hele buurt op straat te krijgen. Vrijkaartjes voor een openluchtvoorstelling. Wie wil dat niet? Agenten zijn net dokters. Zij herhalen handelingen: aanbellen, tikken op de ruit, gluren en roepen. Met hetzelfde effect. Geen.

‘Achteruit’, zegt Marc de Bruin, een potige agent met donsachtige snor.

Hij stelt zich voor.

‘De Wilde, huisarts’, antwoordt Patrick.

De Bruin buigt zich over het lijk en fouilleert de vrouw routineus. Ook haar handtasje wordt nauwgezet onderzocht. Een agent-in-

opleiding noteert wat De Bruin mompelt. ‘Niets aanraken’, zegt hij, ‘voordat ik klaar ben’.

‘Hebt u enig idee van de doodsoorzaak?’

‘Nee, in het geheel niet. Ik heb alleen de dood vastgesteld.’

‘Bel een lijkwagen. Deze vrouw moet naar het ziekenhuis’, verordonneert De Bruin.

‘Naar het ziekenhuis...?’

De Bruin kijkt geringschattend naar zijn jongere collega: ‘sectie, jongmens, sectie’.

En hij zoekt verder in het handtasje.

Harkema is doof voor de sirene, daarvoor is de paniek in zijn hoofd te groot.

Nadrukkelijk schudt hij zijn licht kalende kop: ‘Echt niet, dokter, nee, ik kan het haar niet vertellen. Het *kan* gewoon niet.’

Maria besluit er een einde aan te maken. Ze is ook nieuwsgierig naar de dode in de gang. Een geslachtszieke kantoorclerk? Ach, die ziet ze genoeg. Altijd dezelfde smoezen en dezelfde angsten. ‘U moet er nog maar eens over nadenken. Ik geef u in ieder geval een antibioticumkuur mee voor uzelf.’

‘Vreemd. Niets. Geen paspoort, geen rijbewijs, geen visitekaartje, geen bankpas. Anoniem.’ De Bruin zoekt nogmaals in de portefeuille van de vrouw en hij ziet een kleine ritssluiting. Vliegenvlug opent hij het vakje, haalt er iets uit, grijnst en kijkt triomfantelijk: ‘Hebbes!’

Auteursgegevens

Erasmus MC, Postbus 1738, 3000 DR Rotterdam, Afdeling Medische ethiek en filosofie van de geneeskunde: prof.dr. I.D. de Beaufort, hoogleraar gezondheidsethiek; F. Meulenberg, onderzoeker.
Correspondentie: f.meulenberg@erasmusmc.nl

50 jaar NHG, 50 jaar continuïteit

Continuïteit in deeltijd

Enige jaren geleden ‘maakte’ ik een man die tot dan toe kerngezond dacht te zijn, ziek. Zijn lage Hb, vastgesteld bij een keuring, bracht hem op mijn spreekuur. Het laboratorium, waar ik hem naartoe had gestuurd, belde zijn bloedbeeld halverwege de middag door. Ik belde hem op met het verzoek om nog diezelfde middag bij mij langs te komen. Het bloedbeeld paste bij een acute leukemie. Een jaar later bleek geen enkele behandeling aan te slaan. Ergens in die periode heb ik met hem en zijn vrouw gesproken over hoe we het zouden doen. Aan welke begeleiding hadden zij behoefte en wat had ik te bieden? Viel dat met elkaar te rijmen? Ik werkte al een paar jaar slechts één dag in de praktijk naast mijn

universitaire werk. Zij wilden graag met mij verder, ik was inmiddels vertrouwd voor hen en mijn collega’s in de praktijk kenden ze nauwelijks. Slechts één dag aanwezigheid in de praktijk vonden ze wel een bezwaar, vooral zijn vrouw, maar hij wilde mij als dokter blijven houden. We spraken af dat ik hen regelmatig zou zien op mijn praktijkdag en dat ze naar de praktijk zouden bellen als ze me eerder wilden spreken. De praktijk kon mij altijd wel bereiken, en ik zou dan terugbellen om met hen te overleggen: zou er dezelfde dag nog iemand heen moeten, zou ik ’s avonds komen of konden we telefonisch iets regelen. Zij vonden dat een goede afspraak, maar ze hebben er nooit gebruik van gemaakt. Toen

duidelijk werd dat het einde naderde, gaf ik hun mijn mobiele nummer. Ze konden me nu rechtstreeks bellen om te overleggen. Als er meteen een arts langs zou moeten en ik nog vastzat op de universiteit, dan zou ik een van mijn collega's inschakelen, anders zou ik dezelfde avond of de volgende dag even langsgaan. Ook dat is nauwelijks gebeurd. Wel ging ik in de laatste weken ook 's avonds of in het weekend langs. Hij is thuis overleden in zijn slaap. Ik ontving vlak daarna een brief van zijn vrouw: ze hadden zich altijd veilig gevoeld bij mij. Het was een experiment voor mij,

waar zij mee ingestemd hadden. Het bleek een geslaagd experiment, voor herhaling vatbaar.

Ik miste de stervensbegeleiding als onderdeel van mijn huisartsenwerk en het voelde niet goed om mensen met wie ik inmiddels een band had opgebouwd dan maar over te dragen. Dat hoeft dus niet, als de patiënt, zijn naasten en ik dat niet willen. Heldere afspraken over bereikbaarheid en duidelijkheid over beschikbaarheid zijn veel belangrijker dan continue schijnbeschikbaarheid.

Henriëtte van der Horst

H&W in 2005 en plannen voor 2006

Een jaargang H&W wordt er niet dunner op. In 2005 stuurden we onze abonnees 864 pagina's (in 2004 nog 828), waarvan de redactie er 561 voor haar rekening nam. In de Praktijk en NHG-nieuws waren goed voor 156 pagina's en de NHG-Standaarden, LTAS's en LESA's voor 147.

Aanbod

We ontvingen 132 manuscripten, waarvan we er 21 hadden gevraagd en er 26 als dubbelpublicatie waren aangeboden. We wezen 31 manuscripten af.

Publicaties

We publiceerden 34 onderzoeksartikelen, 9 beschouwingen, 9 commentaren en 10 klinische lessen. Daarnaast vulden 7 lange discussiebijdragen, 1 artikel over de geschiedenis, 1 over literatuur en ziekte, 1 over nieuwe ontwikkelingen en 1 over diagnostiek de kolommen.

We publiceerden een serie van 8 artikelen over palliatieve zorg en 7 afleveringen van de vaste serie Kleine kwalen. Traditioneel publiceerden we ook de Huygenlezing, die in 2005 door George Freeman werd uitgesproken.

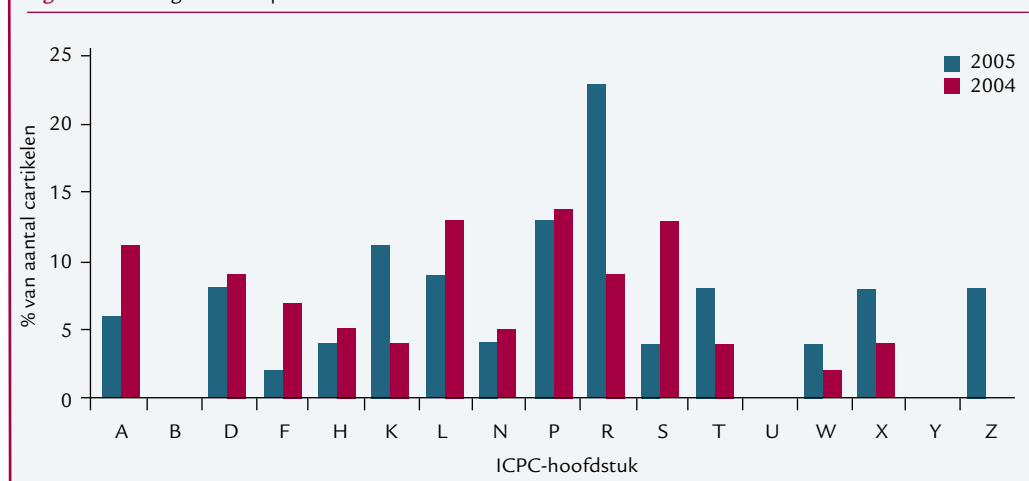
Elk jaar kijken we of we niet al te veel blinde vlekken hebben. De figuur laat zien dat we over de meeste ICPC hoofdstukken wel iets te melden hebben gehad.

Een goed tijdschrift heeft ook een flink aantal vaste rubrieken. Zo publiceerden we in elk nummer weer een LINH-column, een kenistoets en 4 pagina's journaalberichten (125 berichten bij elkaar). In de hele jaargang publiceerden we 20 Cochrane-reviewbesprekingen, 38 ingezonden brieven, 71 boek- en 16 proefschriftbesprekingen, 4 poems en 24 abstracts van de NHG-wetenschapsdag. Onder verantwoordelijkheid van het NHG verschenen er 11 standaarden, 3 LESA's, een LTA en een Richtlijn Farmacotherapeutische zorg.

Intern kwaliteitsbeleid

Aan onze manier van werken is in 2005 weinig veranderd. We proberen nog steeds snel een redactionele beslissing te nemen over een ingezonden manuscript. Vrijwel altijd lukt het om een eerste brief aan de corresponderende auteur binnen 6 weken na inzending te versturen.

Figuur Verdeling onderwerpen artikelen over ICPC-hoofdstukken 2005 en 2004

De instelling van de Raad van Advies voor H&W is uitgesteld lopende een discussie met de Raad van Bestuur van het NHG over de toekomst van H&W.

Het contract met BSL voor het uitgeven van H&W hebben we op gunstige voorwaarden verlengd. Het NHG krijgt voor H&W meer geld en H&W krijgt meer mogelijkheden voor onder andere de website.

Onze schrijfcursussen zijn een succes. Dit jaar hielden we samen met het Taalcentrum van de VU een cursus journaalstukjes